

to právem. Přisvědčiti jí sice nelze, že šlo o dokonané přečiny podle Šu 11 čís. 2 a Šu 14 čís. 5 zákona. Jestliť čin podle Šu 39 čís. 2 zákona veřejně vykonán, byl-li spáchán v tiskopise, při čemž se arci k dokonání činu nevyžaduje, by skutečně došlo k rozšiřování tiskopisu a by přišel skutečně k vědomosti osob, pro něž byl určen. V souzeném případě nebyly však zhotoveny ještě řádné výtisky, určené a způsobilé k rozšiřování (§ 6 zákona o tisku), nýbrž byly pořízeny dva kartáčové otisky, jež jako takové k rozšiřování určeny nebyly a podle zjištění rozsudku také nijakým způsobem nebyly rozšiřovány. Tím tudíž, že obžalovaný předal do tisku zmíněný spisek s úmyslem ho rozšiřovati a tím, že ve spisku tom jsou udánlivě obsaženy hrubé a sprosté urážky presidenta republiky, po případě též hanobení republiky, nebyl skutek ještě dokonán, nýbrž předsevzato bylo pouze jednání ke skutečnému dokonání vedoucí (§ 8 tr. zák.), za které obžalovaný jako původce jest podle Šu 10 tr. zák. trestně zodpovědný, ovšem za předpokladu, že články brožury obsahují skutečně projevy, jež zakládají skutkovou podstatu přečinů naznačených v Šu 11 čís. 2 a Šu 14 čís. 5 zákona. Také pokud jde o přečin podle Šu 8 tr. zák. a Šu 14 čís. 5 zákona nezabýval se nalézací soud, neuznav za splněný základní předpoklad skutkové podstaty, totiž veřejnost, věci samou, a neučinil žádných zjištění ani po objektivní ani subjektivní stránce; důsledkem toho nezbylo než rozsudek též v tomto směru zrušiti a věc v tomto rozsahu rovněž odkázati na soud první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2295.

Objektivní skutkovou podstatu prvního případu Šu 209 tr. zák. nevyklučuje okolnost, že pachatel nepřednesl své obvinění vrchnosti jako vlastní postřeh, nýbrž jako reprodukci sdělení osoby třetí.

Nezáleží na tom, zda vrchnost pokládá udání za věrohodné a zařídí o něm pátrání.

(Rozh. ze dne 22. února 1926, Zm I 821/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 18. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utrhání na cti podle Šu 209 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že skutečnosti v rozsudku zjištěné nestačí k naplnění skutkové podstaty zločinu podle Šu 209 tr. zák., protože prý si žádného zločinu Antonína P-y nevymyslel, nýbrž ve svém oznámení ze dne 3. května 1924 reprodukoval jen to, co mu třetí osoba (Adolf P.) o četnickém strážmistru sdělila, a to nikoliv ve formě obvinění, nýbrž jen jako sdělení P-ovo, po-

něvadž neuváděl ničeho, co by byl zjistil vlastním postřehem. Při svém sdělení nejednal prý proti svému lepšímu přesvědčení a nebyl si vědom dosahu svého jednání, naopak pokládal sdělení za věrohodné a pravděpodobné a žádal proto za vyšetření věci, by úřední autorita nebyla podrývána. Pokud zmateční stížnost těmito vývody popírá objektivní skutkovou podstatu deliktu, není odůvodněna. Trestná činnost, uvedená v §u 209 tr. zák., záleží ve kř i v é m o b v i ň o v á n í jiného ze zločinu — buď u vrchnosti, nebo ne sice u vrchnosti, ale takovým způsobem, že může zavdati vrchnosti příčinu k vyšetřování, nebo aspoň pátrání proti obviněnému. Předpokládá se, že obvinění jest objektivně i subjektivně křivým, t. j. že zločin vůbec nebyl spáchán, nebo aspoň že nebyl spáchán obviněným a že pachatel to bylo známo. Nezáleží na tom, jak mylně má za to zmateční stížnost, zda vymyslel si zločin pachatel sám, či zda sdělil dále obvinění, jež pronesl jiný, stačí, že předmětem udání jest vymyšlený zločin a že pachatel jest si této kvality svého udání vědom. V případě, když se stalo křivé obvinění u vrchnosti (a o takový případ tu jde, ježto soud zjišťuje, že stěžovatel učinil oznámení, obsahující obvinění četnického strážmistra Antonína P-y ze zločinu zneužití moci úřední, četnickému velitelství, tedy veřejnému úřadu ve smyslu §u 84 tr. ř.), může se státi udání v jakékoli formě, tedy nejen ve formě přímého obvinění; stačí i udání prostě reprodukcující sdělení osoby třetí. Nevylučuje proto objektivní skutkové podstaty zločinu podle §u 209 tr. zák., jak mylně usuzuje zmateční stížnost, ta okolnost, že obžalovaný nepřednesl obvinění jako vlastní postřeh, nýbrž jako reprodukci sdělení osoby třetí (Adolfa P-a). Budiž v této souvislosti ještě uvedeno, že pro objektivní skutkovou podstatu křivého udání u vrchnosti jest lhostejno, zda pokládá vrchnost udání za věrohodné, čili nic, a zařídí o něm pátrání. Nebylo proto v souzeném případě vůbec třeba zkoumati (na rozdíl od druhého případu §u 209 tr. zák., kdy se udání nestalo u vrchnosti), jak činí nadbytečně rozsudek, zda mohlo dáti (či dalo) udání obžalovaného vrchnosti příčinu k vyšetřování nebo pátrání proti nařčenému četnickému strážmistroví. Z toho plyne, že právní posouzení věci prvním soudem, pokud jde o objektivní stránku skutkové podstaty, odpovídá správnému výkladu zákona a že rozsudek není v tomto směru stížen právním omylem.

Naproti tomu jest zmateční stížnosti přisvědčiti, pokud s hlediska důvodu čís. 5 §u 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud dospěl k závěru, že obžalovaný učinil udání úmyslně, jsa si vědom jeho bezpodstatnosti a nepravdivosti obsahu, způsobem formálně nikoliv bezvadným.

Čís. 2296.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Sborový soud první stolice, uvažuje podle §u 6 čís. 4 zákona o výkonu svého podmíněného rozsudku, jelikož po jeho vynesení byl obžalovaný odsouzen okresním soudem pro činy, spáchané před i po onom